

บทนำ

สายฝนโปรยปรายพร้อมลมกรรโชกแรงในยามเย็นบรรยากาศโพล้เพล้ ร่ามสูงโปร่งของชายหนุ่มผิวแทนหน้าตาคมคายที่วิ่งหลบสภาพอากาศเข้ามาใน อพาร์ทเมนต์ 'ทวินเพลส' ถูกจذبจ้องด้วยสายตาสามคู่มุ่ผ่านกระจกห้องสำนักงาน บริเวณชั้นหนึ่งโดยเขาไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อย

"นี่ละคะคุณภีม" เสียงแรกจากสาวหน้าทะเล้นผมยาวประจำ ผิวขาว ร่ามป้อมนาม 'มุกดา' พนักงานบัญชีประจำอพาร์ทเมนต์ "น่ารักไหมคะ"

สามสาวมองเขม็งไปยัง 'ภิมากร' ที่ยืนรอลิฟท์ตามลำพัง ในมือหอบ กระเป๋าใส่หนังสือ บนปามี่เลื้อกาวน้ถอดพาดไว้

"เนี่ยเธอแฟนยัยเบิ้ล" ปานไพลิน' สาวสวยแต่ตาโต ผมซอยสั้น รูปร่าง เล็กบางสมส่วน ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา แต่งกายน่ารักด้วยเสื้อคอกลมแขนล่ำ กับกระโปรงสั้นลายดอกตกแต่งผ้าฉลุพิมพ์มาเป็นเสียงที่สอง

"หน้าตาดีอย่างน่ารังเกียจ เก้าเต็มสิบ" ลุ่มเสียงทึ่งๆ ระคนหน้ไปเส้ นี้ มาจาก 'พริมา' สาวผิว่องนัยน์ตาคมหวานซึ้ง ผมตรงยาวสลวย จมูกโด่งรับ รับกับริมฝีปากอิมเซิด เรือนร่างระหงได้สัดส่วนโค้งเว้างดงาม ดูหวานปนเซ็กซี่ ด้วยเสื้อแขนกุดตัวหลวมผ้าลูกไม้ยัดสีเบจกับกางเกงขาวทรงตรง เธอ เป็นเจ้าของอพาร์ทเมนต์ทวินเพลสที่เพิ่งเข้ารับตำแหน่งนี้มาได้ไม่ถึงสัปดาห์

"บุคลิกก็ใช้ได้ แต่พี่ชอบผู้ชายผิวขาวๆ มากกว่า"

"ตายหล่อน สาบานนี่เรียกชอบน้อย แก่เต็มลิบเหนียว ปานโพลีนมองค้อน เพื่อนสนิท"

"ตัดหนึ่งแแต่้มเพราะเขาดำไง ก็ฉันไม่ชอบดำๆ นี่ แหมม เกลียดแกจริงๆ เลยปาน" ค้อนปะหลับปะเหลือกพลาญหลุดคำพูดติดปากเวลารู้สึกขัดใจ

"นี่ไม่เรียกดำลั๊กหน้อย แทนๆ แบบนี้ดูเฮลตี้ดีออกยะ หน้าตามีเสน่ห์ ดึงดูตบอกรไม่ถูก ออย่าบอกว่าแกจะคัดค้านเรื่องเขากับยัยเบิ้ล"

"มาทำนี่ คุณพิ้งค์แอบหวงคุณเบิ้ลมากกว่า" มุกดาหัวเราะคิกคักด้วยอาการ รู้เท่าทัน ละสายตาจากประตูลิฟท์ที่ปิดลงพร้อมกับคนถูกนินทาที่หายเข้าไปข้างใน ลิฟท์เลื่อนขึ้นไปจอดยังชั้นเก้าอันเป็นชั้นบนสุด

"แหมม...บ๊ีบกับเบิ้ลเรียนหนักออก ขึ้นมีแฟนคงยุ่ง ยิ่งหล่อแบบนี้ด้วย... ปวดหัวตาย"

บ๊ีบ...ปณิธิเป็นพี่ชายฝาแฝดของเบิ้ล...ปณาลี ทั้งคู่เป็นนักศึกษาแพทย์ ชั้นปีที่สี่ เป็นลูกของพริยะ...พี่ชายแท้ๆ ของพริมาที่ได้เสียชีวิตลงด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์พร้อมพ่อกับแม่เมื่อสองเดือนก่อน ทำให้หญิงสาวซึ่งทำงานอยู่กรุงเทพฯ ต้องกลับมารับผิดชอบดูแลกิจการอพาร์ทเมนต์ที่เชียงใหม่ทั้งที่เพิ่งอายุยี่สิบห้าปี

ตอนกลับมาร่วมงานศพเธอได้พบกับ 'ปองภพ' พี่ชายของปิ่นเพชร...แม่ของบ๊ีบและเบิ้ล (เขาจึงเป็นลุงแท้ๆ ของฝาแฝด) ฝ่ายนั้นเสนอตัวมาช่วยดูแลกิจการและหลานฝาแฝดให้ แต่มีคนกระซิบบอกพริมาว่าเขานักพินันต์ดวงหน้าทีการงานก็ไม่แน่ชัด และไม่ไหวใจ ตลอดเวลาที่ผ่านมามาไม่เคยเข้ามายุ่งเกี่ยวหรือช่วยเหลือใดๆ กับครอบครัวของน้องสาวเลย แต่อยู่ๆ ก็โผล่มาตอนเกิดเรื่องนั้นขึ้น พริมาจึงปฏิเสธแล้วกลับมารับผิดชอบทุกอย่างด้วยตนเอง ถึงจะมีท่าทีไม่พอใจอย่างหนักแต่ปองภพก็ไม่มาวุ่นวายใดๆ อีก

เนื่องจากพ่อแม่เป็นคนภาคกลางที่มาตั้งรกรากอยู่เชียงใหม่ ทำให้ครอบครัวของเธอไม่มีญาติใกล้ชิด ญาติทางฝ่ายปิ่นเพชรก็ไม่ได้สนิทสนม และก็มีแต่ปองภพซึ่งไม่น่าคบหา ตอนนี้นิ่งเหมือนเหลือกันแค่สามคนอาหลาน

เพื่อความสะดวกและด้วยเหตุผลหลายประการ พริมาและหลานฝาแฝด

จึงมาพักอาศัยอยู่ในทวินเพลส แล้วให้ชาวอเมริกันเช่าบ้านทำโฮมออฟฟิศนับตั้งแต่ต้นเดือนที่ผ่านมา ไม่เช่นนั้นคงถูกทิ้งร้างอย่างไม่ได้มีการเอาใจใส่เท่าที่ควร เพราะอยู่ห่างจากตัวเมืองประมาณยี่สิบกิโลเมตร หากหญิงสาวก็ตั้งใจว่าจะไปดูบ้านอย่างน้อยเดือนละครั้ง ในเมื่อความทรงจำแสนสุขนับแต่ถือกำเนิดจนจบชั้นมัธยมปลายของเธอยังอยู่ที่นั่น

การสูญเสียคนใกล้ชิดในเวลาเดียวกันถึงสามคนทำเอาเธอช็อคจนพูดไม่ออก ประหนึ่งหัวใจถูกทำร้ายแทบแหลกสลาย พี่ชายจอมโหดแต่ซี้เล่นน่ารัก ผู้เป็นนักรุกกิจขยันขันแข็ง และพ่อแม่ซึ่งเป็นข้าราชการผู้ใช้ชีวิตแสนเรียบง่าย... หญิงสาวไม่อยากเชื่อเลยว่าโชคชะตาจะโหดร้ายเพียงนี้

แม้โลกเศร้าเสียใจกับความสูญเสียในครั้งนี้เพียงใด หากเธอจำเป็นต้องตั้งตัวตั้งสติให้ได้โดยเร็ว ทั้งนี้หลานฝาแฝดนั้นน่าสงสารมากที่สุด ทั้งคู่เคยเสียแม่ไปด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่อายุเพียงสองขวบ แต่พ่อของพวกเขาก็ไม่ได้แต่งงานใหม่ ปริมาพอจะทราบว่พี่ชายสุดหล่อของเธอมีสาวๆ เยอะแยะ หากเขาไม่จริงจังกับใครอีกเลย เขาใส่ใจแค่เรื่องงานกับครอบครัวเท่านั้น มาบัดนี้ฝาแฝดต้องมาเสียพ่อและปู่ย่าไปอย่างกะทันหัน มันโหดร้ายเกินไปหากเธอจะละเลยไม่ใส่ใจและปล่อยให้พวกเขาใช้ชีวิตกันตามลำพัง

แม้จะมีอายุห่างกันไม่มาก แต่ในฐานะลูกคนเล็กของครอบครัวที่ได้รับการเอาใจใส่และเลี้ยงดูมาอย่างดีตลอดชีวิต ปริมาจึงตั้งปณิธานไว้ว่านับแต่นี้จะทุ่มเทความรักความใส่ใจเพื่อดูแลหลานฝาแฝดให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างน้อยก็เพื่อตอบแทนบุญคุณทั้งหมดที่พี่ชายและพ่อแม่เคยมีให้ ซึ่งคงไม่มีโอกาสชดใช้ด้วยวิธีอื่นที่ดีกว่านี้อีกแล้ว

ในเมื่อหลานสองคนยังอยู่ในวัยเรียน เธอจำเป็นต้องสอดส่องดูแลทุกเรื่อง แม่แต่ ‘ความรัก’

"ไม่หอรอกค่ะคุณพั้งค์ เพื่อนๆ คุณบีบ คุณเบิ้ลก็มีแฟนกันเยอะแยะไป คุณก็มีกับคุณเบิ้ลนะเหมาะสมกันที่สุดแล้ว คุณก็มีนิสัยดี ขยันเรียน ไม่เกเร แถมเป็นเพื่อนสนิทคุณบีบ ถ้าคบกับคุณเบิ้ลมีแต่รุ่งค่ะ" กองเชียร์บรรยายสรรพคุณเสียงใส "แต่ถ้าเห็นแวบๆ แบบนี้แล้วคุณพั้งค์บอกว่าไม่ผ่านล่ะก็ ต้องค่อยๆ มองนานๆ คุณก็มีนะยิ่งพิศยิ่งหล่อ ดูเท่าไรก็ไม่เบื่อ เห็นใกล้ๆ ยิ่ง

น่ารัก หนึ่งสี่โลก มีลักยิ้มสองข้างด้วย น่ารักมากๆ" เน้นเสียงแถมจิ้มนิ้วที่แก้มตัวเอง

"เรื่องหน้าตาไม่ใช่ปัญหาหรอกน่า" คุณอาของบีบเบิลท้วง

"แล้วแกเติมสิบ๊ะ ยังจะบอกว่าไม่ผ่านได้อีกเธอ" ปานไพลินมองค้อนสองสาว "แต่หล่อแบบนี้ไม่เจ้าชู้แย้เธออะ สาวติดตริ้มแหง"

"เท่าที่เห็นก็มีแต่เพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกัน ทั้งรุ่นน้องรุ่นพี่และรุ่นเดียวกัน แต่สนิทกับคุณบีบลามากที่สุด เขาไม่ค่อยคุยกับใครหรอกค่ะ"

"หยิ่ง?" ปริมาเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม

"แหม อย่ามองแต่แง่ร้ายสิคะ เขาขี้อายหรอก"

"แล้วเป็นเกย์รึเปล่า ไม่ใช่ว่าเป็นคู่เกย์กับนายบีบฮอร์กนะ" ปานไพลินถาม

"ว้าย! ไม่มีทางค่ะ รับประกันได้ มีพี่ชายหล่อมากด้วย คุณวีริทธิ์ที่เป็นคนเช่าห้องเก้าศูนย์สี่โงะคะ ได้ยินว่าเป็นพี่ชายแท้ๆ แต่ไม่ค่อยเหมือนกัน รายนั้นขวจั๊วะ มาพักที่นี้ก็ตอนมาธุระเกี่ยวกับงาน ได้ยินว่าคุณธีต้องมาดูแลการก่อสร้างสปอร์ตคลับหรือรีสอร์ทหะไรซักอย่าง คุณก็มเองก็ไม่ได้มาค้างที่นี้ทุกวัน บางวันจะนอนที่หอคณะเหมือนคุณบีบเบิลนั่นละค่ะ"

"ดูๆ ไปก่อนละกัน เขาบอกว่าตอนนี้เป็นแค่เพื่อนสนิทกันนี่ ใช่ไหม"

"ค่ะ แต่คุณฟังค์ก็เชียร์ๆ หน่อยสิ หลานเขยดีๆ แบบนี้ไม่อยากได้หรือคะ"

"เร็วไปหน่อยมั้ง แล้วตอนที่พี่อยู่เขามัทำที่ยังไงเกี่ยวกับเพื่อนคนนี้ของบีบเบิล"

"คุณพี่เธอชอบคุณก็มคะ บังคับให้ไปทานข้าวกับครอบครัวบ่อยๆ แต่คุณก็มคงเกรงใจ ไม่ค่อยไปด้วย คุณก็มน่ารักจริงๆ นะคะ ปกติก็ชอบผู้ชายอารมณ์ดีช่างพูดช่างคุยมากกว่า แต่กรณีคุณก็มนี้...เสน่ห์ล้าลึกค่ะ"

"ตกลงจะจับคู่ให้ยัยบีบลหรือตัวเองกันแน่เนี่ย" สาวหมวยเย้าอย่างหมั่นไส้มุกดาหัวเราะว่า "มุกแค่ชื่นชมตะหาก"

ปริมากับปานไพลินเพิ่งย้ายมาอยู่ในทวินเพลสได้ไม่กี่วัน แต่มุกดาเป็นคนอัธยาศัยดี มีมนุษยสัมพันธ์เยี่ยมทำให้สนิทกันค่อนข้างเร็ว วันนี้ปริมาอยู่ทำงานกับมุกดาจนเย็น และปานไพลินลงจากห้องพักมาสมทบ มุกดาจึงแอบนินทาผู้คนในทวินเพลสให้สองสาวฟัง ประมาทว่าเป็นหลักสูตรเร่งรัดสำหรับเจ้าของ

กิจการคนใหม่ จะได้ไม่ต้องเสียเวลาศึกษาเองให้ลำบาก ทั้งที่มีกฎห้ามไม่ให้พนักงานเมาท์และยุ่งเรื่องของลูกค้า บทสนทนาดำเนินมาถึงเรื่องเกี่ยวกับ ภูมิภาคพอดีกับเจ้าตัวกลับมาถึง จึงกลายเป็นภาพประกอบไปด้วยปริยาย

บทที่ 1

กระโปรงผ้าลินินสีขาวยิมพ์ลายตีเกล็ดรอบตัวถูกคว่ำหมับพร้อมๆ กัน ด้วยมือสองสาวที่ยืนอยู่คนละด้านของราวแขวนในร้านเสื้อผ้าแบรนด์ดัง ทั้งคู่ มองสบตาชั่ววินาทีก่อนพร้อมใจกันเอ่ยขึ้นว่า

"ลองกระโปรงตัวนี้หน่อยค่ะ"

คนขายชะงักก็ ปฏิบัติตามเต็มใจด้วยความลำบากใจขณะจ้องหน้าลูกค้า ทั้งคู่

"คือว่าแบบนี้เหลืออยู่ตัวเดียวค่ะ"

"งั้นฉันลองก่อน" สาวร่างเพรียวบางที่สวมเสื้อผ้าไหมสีหวานกับ กระโปรงจีบสีทองยิมพ์ลายดอกสวยหรูซึ่งเอ่ยขึ้นก่อน

พริมามองอีกฝ่ายแล้วพยักหน้ากับคนขาย ในใจนึกขัดเคืองกับสีหน้า เร็วๆ นั้นยิ่งนัก วันนี้เป็นวันอาทิตย์ เธอกับปานไพลินชวนกันออกมาดูหนังใน ศูนย์การค้า ตอนนั้นกำลังฆ่าเวลาด้วยการเดินช้อปปิ้งตามประสา แต่ดันมาเจอ สาวหน้าใสท่าทางเจ้าอารมณ์เข้าเสียแล้ว

"รีบลองนะคะ เดี่ยวเพื่อนฉันจะลองต่อ" ปานไพลินปราดเข้ามายื่นมือให้ ทั้งคู่ จ้องสาวร่างบางด้วยสายตาขมขู่

"จะบ้าอะไร มีอยู่ตัวเดียว ถ้าฉันใส่ได้ก็จะเอา"

"ไม่รู้ล่ะ ยังไงก็จะลอง ถึงเธอจะซื้อฉันก็ต้องได้ลองเหมือนกัน ก็ฉันหิบบ้านพร้อมเธอ" ปริมาออกโรงเองบ้าง

ฝ่ายนั้นสะบัดหน้าพริตจนผมหยิกลอนสีน้ำตาลปลิวสยาย เดินกระแทก กระชกไปยังห้องลองพร้อมกับกระโปรงตัวสวยทันที

"ที่จริงก็ไม่อยากได้เท่าไรหรอก แถมไซส์เล็กด้วย แต่ยัยนั่นท่าทางน่าหมั่นไส้" กระซิบบอกเบาๆ

"แกนี่ก็ปัญญาอ่อนดีเหมือนกันนะ แต่ดีแล้ว...ฉันไม่ถูกชะตากับยัยนั่น"

ปริมากับปานไพลินเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เริ่มเรียนมหาวิทยาลัย แม้รูปลักษณ์ทางกายภาพและอุปนิสัยใจคอบางอย่างจะแตกต่างแทบเรียกได้ว่าตรงข้ามกัน หากความคิดเห็นส่วนใหญ่มักตรงกัน นิสัยโดยรวมก็ไปด้วยกันได้จึงเข้าคู่กันเป็นอย่างดี เวลาอยู่ด้วยกันสองคนมักพูดคุยเล่นหัวแต่เรื่องไร้สาระ หัวเราะกันทั้งวันเหมือนพวกพี่ๆ ญาติ แต่กับเรื่องจริงจังก็ปรึกษาหารือกันได้ ทั้งคู่เรียนด้วยกันทำงานด้วยกันจนกระทั่งปริมามีความจำเป็นต้องกลับมาดูแลกิจการของครอบครัว ปานไพลินจึงลาออกจากงานตามมาอยู่เชียงใหม่ เนื่องจากเธอเองก็มีปัญหาเกี่ยวกับหัวหน้างานมานานหลายเดือน ทำให้เธออดลำบากใจที่จะร่วมงาน

ปานไพลินเป็นลูกสาวคนกลางของครอบครัวไทยเชื้อสายจีนซึ่งมีฐานะค่อนข้างดี ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัวเป็นไปด้วยดี แต่เธอไม่สนใจธุรกิจของที่บ้านซึ่งปัจจุบันพี่ชายกับน้องชายช่วยพ่อแม่บริหารงาน อย่างไรก็ตามที่บ้านจะส่งเงินให้ใช้ทุกเดือนในจำนวนที่ค่อนข้างมากจนเหลือกินเหลือเก็บ ตอนนี้เธอได้งานใหม่เป็นผู้ช่วยผู้จัดการโรงแรมมีระดับในตัวเมืองเชียงใหม่ กำลังจะเริ่มงานในสัปดาห์หน้า

การเป็นเพื่อนกับปานไพลินทำให้ปริมาซึ่งมีนิสัยแบบลูกคนเล็กมาตลอดชีวิตได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น ถ้าหากเธอยังคงทำตัวเฉกเดิมนั้นคงจะถูกตามใจ และได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีมาจนถึงปานนี้ คงไม่อาจรับผิดชอบวินเพลสและหลานฝาแฝดได้เป็นแน่

ท่ามกลางอารมณ์ลำบากใจของพนักงานสองคนในร้าน ค่อยต่อมาปริมาก็ได้ลองกระโปรงตัวนั้นตามต้องการ แต่...

"คุณใส่ได้พอดีรีเปล่า" สาวร่างแบบบางขีดหน้าถามทำท่ายันทีเมื่อพริมาเดินออกมาจากห้องลองชุด

พริมาสะอึกในอก กลืนน้ำลายพลางสิ้นศึระะ ย่นกระโปรงในมือให้อีกฝ่ายอย่างจนใจ หากพยายามบั้นหน้าเยื่อหึงเข้าไว้

"งั้นฉันขอตัวนี้" ฝ่ายนั้นคว้าไปแรงๆ เกือบเป็นกระชาก ส่งให้พนักงานโดยไม่ลืมหันมายิ้มเยาะให้สองสาวคู่อริที่เพิ่งพบกันไม่กี่นาที

"อืมๆ อย่างแกใส่ไม่ได้ก็ไม่แปลกหรอก กระโปรงนั้นจะต้องแห้งกรอบ ออกแบนราบเป็นไม้กระดานตอกตะปูถึงจะใส่พอดี" ปานไพลินหยอดคำหยันอย่างอดไม่ได้

"พูดยังกะตัวเองอื่มนักนี้" คนที่ชนะในเกมนี้ถากถางพลางเหยียดยิ้มทำเอาปานไพลินคว้นออกหู หากสาวหน้าขีดไม่ใส่ใจใครอีกแล้ว เธอหันไปหาคนที่กำลังเดินเข้ามาในร้านแทน "กิม มาช่วยমনเลือกชุดหน่อยสิ อีกตั้งนานกว่าหนึ่งจะฉาย"

ร่างสูงที่เพิ่งเดินเข้ามาในร้านทำให้สองสาวเพื่อนซี้ตลกตะลึงตาค้างชั่ววินาที ก่อนพากันจำพรวดออกมาอย่างรวดเร็ว

"เด็กคนนั้น...แฟนยัยเบิ้ลนี่"

"ใช่ที่ไหน แฟนยัยหน้าขีดนั้นต่างหาก ฉันไม่เคยยัยเบิ้ลให้แล้วยะ"

พริมาเสียงห้วน

"เอ่อ ก็นั่นละ แหม โลกกลมจริง ยัยมุกนะยัยมุก หมอนี่มีแฟนร้ายกาจแบบนั้นแล้วแท้ๆ ยังจะมาให้เราเซียร์ยัยเบิ้ลอีก น้าโมโห" ปานไพลินขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"ดิณะที่เราสู้ๆก่อน ไม่งั้นยัยเบิ้ลคงน่าสงสารแยะ" พากันบ่นพึมพำเรื่องกิมมารกับแฟนสาวของเขาต่ออีกยี่ดียว กระทั่งพากันเข้าไปในร้านรองเท้า

พริมาหยิบรองเท้าคู่หนึ่งมาลองแต่ใส่ไม่ได้ พอขอไซส์ใหญ่กว่าพนักงานก็บอกว่าไม่มี เลยนำไปวางไว้ตามเดิม

"ขอลองคู่นี้หน่อยนะคะ"

เสียงนั้นทำเอาหญิงสาวหันขวับคอแทบหัก พริมาสบสายตากับสาวคู่อริในร้านเสื้อผ้าก่อนหน้านั้นเข้าอย่างจัง ไม่ว่าจะด้วยความบังเอิญหรือจงใจ

แต่ยัยนั้นขอลองรองเท้าคู่ที่เธอเพิ่งลองแต่ใส่ไม่ได้เมื่อครู่ สีหน้ายัยมๆ นั้นราวกับจะเย้ยพริมาอย่างเหยียดหยัน ครู่ต่อมาเสียงที่จใจพูดให้ดังไปทั่วร้านก็ดังขึ้นว่า "ใส่ได้พอดีเลย สวยไหมกิม"

พริมากับปานไพลินหันมาสบตาเบ้หน้าใส่กันอย่างขุ่นเคืองใจ พอหันไปมองที่สองหนุ่มสาวคู่กรณี พริมาก็สบตาบึ้งกับกิมมาร เธอรีบเบือนหน้าหนีเมื่อรู้สึกได้ถึงแววตำหนิจากดวงตาคมคู่นั้น ความไม่พอใจพุ่งปรืดทันควันแต่ไม่คิดจะต่อความใดๆ อีก

"มันอะไรกันหนักกันหนานะสองคนนั้นนะ" พริมาพึมพำฮึดฮัดจิตใจหลังเดินออกจากร้านรองเท้า

"เสียความรู้สึกชมัดเลยหมอกิมของยัยมุกดาเนี่ย" ปานไพลินทำหน้าเบ้ "ผู้หญิงอะไรไม่น่ารักเลย ทำหน้าทำตาเข่า จะเชิดไปไหน หน้าตาเด็กเด็ก แต่ดูแต่งเนื้อแต่งตัวแก่แดดชมัด นี่แสดงว่าเพื่อนบีบบังคับคนนี่ก็ใช่อย่ยหรอกไ้มั้งน่าจะคบผู้หญิงร้ายๆ แบบนี้ได้ไง...แกว่าไหมปาน"

"อ้อ ยังไงฉันก็ถือดีกว่า น่ารักกว่ายัยนั้นแน่นอน ถึงจะไม่เคยมีแฟนหล่อแบบนั้น แต่ฉันก็มีหนุ่มๆ ตอมเพียบ แน่ใจได้เลยว่าถ้านับจำนวนฉันชนะยัยหนูนั้นขาดลอย" พุดทับถมอยู่คนเดียวอย่างโมโหไม่หาย

จากนั้นทั้งคู่พากันไปทานกลางวันที่ศูนย์อาหาร แล้วเข้าร้านหนังสือเพื่อฆ่าเวลาเมื่อเห็นว่าอีกประมาณยี่สิบนาทีก็จะถึงรอบฉายของภาพยนตร์ที่ซื้อตั๋วไว้

"อ๊ะ!" สองสาวอุทานออกมาพร้อมเพรียงเมื่อเอื้อมหยิบหนังสือเล่มเดียวกันบนชั้นวาง 'หนังสือชายดี' ลิปอันดับภายในร้าน ทั้งคู่ทำหน้าที่เหมือนถูกผีหลอกเมื่อสบตากัน

"เธออีกแล้วหรอเนี่ย" พริมากองแบบไม่เชื่อสายตา

"ฉันหยิบก่อนนะ ปล่อยสิ" สุ่มเสียงวางอำนาจ

พริมากัดฟันข่มความขุ่นเคือง จำปล่อยเพราะเห็นว่าอีกฝ่ายจับหนังสือไว้มั่นคงกว่า และที่สำคัญหญิงสาวแน่ใจว่าตนนั้นเป็นผู้ใหญ่กว่า เธอสูดหายใจเข้าออกสะกดอารมณ์ ถลิ่งตาวาววับเพื่อแผ่ไปยังร่างสูงของกิมมารที่ยืนอยู่เบื้องหลังแฟนสาวก่อนสะบัดหน้าพริตไปยังเคาน์เตอร์แคชเชียร์เพื่อถามหาหนังสือเล่มดังกล่าว แต่ปรากฏว่านั่นคือเล่มสุดท้ายในร้าน แม้แต่บนแผงไซร์

หนังสือติดอันดับตรงหน้าร้านก็ไม่มีเหลือ

พอไปเล่าให้ปานไปโพลินฟัง ฝ่ายนั้นก็หัวเราะอย่างเห็นซัน ทว่าเธอเป็นคู่แข่งที่แพ้ 'ยัยคนนั้น' มาแต่ชาติปางก่อน จากนั้นก็ชวนกันออกจากร้านหนังสือไปรอหน้าโรงหนัง ปริมาอาสาไปซื้อบ๊อปคอร์นกับเบียร์ เพื่อนสาวร่างเล็กจึงไปยืนรอหน้าจอโทรทัศน์ที่ฉายหนังตัวอย่างให้ดู

อาการโกรธสุดขีดของสาวสวยตรงหน้าทำให้ปริมาตัวแข็งทื่อ ความอับอายต่อสายตาผู้คนโดยรอบร้อนรนแว่นแว่นขึ้นมาที่หน้าจอนิวขาวเนียนแดงก่ำ ทว่า... เธอจำใจก้มหน้ายอมรับคำปรึกษาจากสตรีผู้นี้โดยดี คำที่ตนเป็นฝ่ายผิดเต็มประตู เพอะพะทำน้ำอ้อดลมในแก้วสามสิบสองออนซ์หกกรดว่างเพรียวบางในชุดสวยที่มองปราดเดียวก็รู้ว่ามาจากบูติกแบรนดดัง แต่ที่ทำให้รู้สึกมินงอย่างหนักก็คือ เหตุใด... คู่กรณีจึงต้องเป็นยัยคนนี้อีกแล้ว

เรื่องมันมีอยู่ว่า... ขณะถือน้ำอ้อดลมกับบ๊อปคอร์นเดินผ่านมันั่งกลมรอบเสาบริเวณทางเข้าหน้าโรงภาพยนตร์ เธอเกิดลื่นไถลน้ำที่มีคนทำหกไว้ และถลาไปหาคู่กรณี น้ำอ้อดลมและบ๊อปคอร์นราดรดลงบนตัวสาวหน้าใสเต็มเปา

"ใจเย็นๆ มน อย่าเสียงดัง คนเขามองกันหมดแล้ว" ภิมากรปรามพลงจับแขนเธอไว้ไม่ให้ยกขึ้นขึ้นนิ้วใส่คนผิดที่ยืนคอตกอยู่ตรงหน้า

แม้เขาเองจะค่อนข้างไม่พอใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นแต่ก็ไม่อยากให้อุญวายใหญ่โต วันนี้เป็นวันหยุด ทำให้บริเวณลานหน้าทางเข้าโรงภาพยนตร์ค่อนข้างพลุกพล่าน การตกเป็นเป้าสายตาเป็นสิ่งที่เขาไม่ชอบเอาเสียเลย ไม่ใช่เพียงเหตุการณ์ที่ทำให้ถูกสนใจ หากผู้หญิงสามคนซึ่งแวดล้อมเขาอยู่ล้วนแล้วแต่เป็นที่สะดุดตา โดยเฉพาะตัวต้นเหตุที่โดดเด่นในชุดเสื้อกล้ามสายผ้าลูกไม้กับกางเกงขายาวเอวต่ำ ทำให้เขานึกขวางเธอยิ่งนัก

"ภิมา! จะให้มันใจเย็นได้ยังไง ยัยนี้มันจงใจแน่นอน เขาไม่พอใจที่มันแย่งชื่อของที่เขาอยากได้มาหมด เขาแกล้งมน!" เสียงนั้นสั้นกระฉิวราวจะปล่อยโฮออกมาได้ทุกวินาที

"มันเป็นอุบัติเหตุขณะมน"

"ไม่จริง ภิมาก็เห็นว่าวันนี้เกิดอะไรขึ้นบ้าง แล้วดูสภาพมนตอนนี่สิ"